

Panenství

V Komni 10. 4. 2016

Panenství – úvodní slovo.

Panenství, téměř magické slovo a ještě větší je dojem, opředený závojem mnohorozměrné obraznosti. Zdá se to být pojmem pro strnulá dogmata minulých věků či novodobé pruderie? Nebo častým tématem světácké dvojsmyslnosti, ba i jakousi sexuální ostudou mladých dívek a mládenců?

Pokusme se, bez okras a rádoby svobodného myšlení, nahlédnout do zákonitostí, jež zasahují mnohem dále, než by dnešní moderní člověk byl vůbec jen ochoten připustit.

Panenství, stejně jako jinošství, je klíčem ke zdraví a rozvoji lidského společenství. Od počátků vývoje pozemského lidstva jsou tyto pojmy nesené vysokým věděním, jež formují zdraví a činnost každého člověka, společenství i národa, jehož je takový člověk zákonitou součástí.

Každý člověk, bez rozdílu pohlaví, se rodí vždy do poměrů, jež naprosto přesně odpovídají stavu jeho duše při inkarnaci. Tedy žádný člověk se dnes nerodí jako nepopsaný list, ale přináší si vše dříve prožité, vlohy, vlastnosti i schopnosti. Také nedostatky, chyby a provinění. Ty se pak růstem jeho tělesné schránky k dospělosti buď ihned, nebo postupně projeví v jeho pozemském životě.

Pohlédne-li člověk zkoumavě kolem sebe a také do svého nitra velmi záhy pozná, že věci vztahu obou pohlaví, sexuality a vůbec chování se obou pohlaví jsou poněkud zpustlou zahradou, plnou nevědomosti, nezodpovědnosti, vášní, nízké chtivosti, podivných pravidel a představ. Jen tu a tam zazáří čistota vztahu dvou pohlaví, která však záhy sklouzává do oné šedivé beznadějnosti.

Na vině je nevědomost a neochota lidí chtít sílu opravdového štěstí a tím svěží přítomnost i budoucnost.

Vůbec není předmětem této úvahy posuzovat a hodnotit dnešní společnost s její sexualitou, ale jde jen o prostý pohled na věci, které nejsou smysly viditelné a mimo zorný úhel moderního pojetí života.

Podstatné u člověka je jeho vnitřní stav, jeho vnitřní rozpoložení, vnitřní hybnost. Kdo ale v tomto vnímání dává přednost okázalosti a stylizaci do vlastní „imidž“ musí se pak také sám namáhat, aby tomu i svět uvěřil. Přestože on si na něco „hraje“, jeho nitro neomylně vyzařuje jaký skutečně je. A disharmonie tohoto stavu je také rušivou disharmonií jeho osobnosti.

Vnitřní stav člověka není izolovanou soustavou, nýbrž komunikuje s prostředím pomocí vyzařování. Mohli bychom nazvat toto vyzařování biopolem, aurou či jemnou energií. Tímto vyzařováním komunikuje člověk se svým okolím, ale jím také komunikují jednotlivé úrovně jeho uzpůsobení se stejnorodými protějšky. Tato komunikace zasahuje nesrovnatelně dále.

Tedy, je zde tělo s jeho tepem života, proudy látkové výměny a energií, jemné astrální tělo, jež je propojeno s rytmy přírody a vesmíru. A zejména propojeno s myšlením a duševnem člověka. Přičemž právě toto duševno je předmětem vývoje člověka, jeho nejvnitřnější, duchovní podstaty.

Tělesně energetická a astrální úroveň má vliv na vývoj i čistotu duševna, ale hnací síla života vychází vždy z duševna, které je silně ovlivňováno denním vědomím a jeho působností.

Stav duševna narozeného člověka se příliš nepromítá do jeho zodpovědnosti za životní rozhodnutí, která jsou pod ochranou více živočišně bytostného působení. Tento stav je spíše snivý a hravý, pohlavní síla se projevuje jen částečně, ve fyziologii. Sexualita není probuzena, protože mezi vyzařováním z ovládající duše a stavem rostoucí tělesné schránky není stejnorodost plnohodnotného spojení. Vyzařování dětí je více bytostné a je-li i výchova správná je tím dán prostor nejen bytostnosti dítěte, ale také je vytvořeno harmonické nastupování plnohodnotného spojení duševna s tělesným dospíváním.

Pojetí panenství soudobou společností.

Jak vnímá soudobá společnost ona „tajemná slova“ jež jsou všeobecně spojena s pojmem panenstvím a sexualitou.

Panna je obecně označení ženy či dívky, která ještě neměla pohlavní styk. V širším pojetí se někdy vztahuje i na jakoukoli neprovdanou dívku. Panenství, tedy „stav bytí pannou“, je v některých společnostech a zejména v souvislosti pohledu mnohých náboženství na lidskou sexualitu před svatbou, respektované, ceněné a žádoucí. V některých zemích (zvláště arabských a afrických) lidová kultura přímo očekává panenský stav ženy při svatební noci s manželem. Ženy, které pannami nejsou, mají v těchto zemích mizivou šanci se někdy vdát, či jsou dokonce nějak potrestány (např. ukamenování, smrt, vyhnání z domova, veřejné zostuzení apod.). Žel to se týká i žen, které přímo ztrátu svého panenství „nezavinily“.

Muž, který ještě nikdy neměl pohlavní styk, se nazývá panic. Obecně lze říci, že v porovnání s panenstvím žen nebývá tento stav tolik oceňován. Například v islámské kultuře kniha Korán zapovídá předmanželský sex u obou pohlaví, ale zatímco sexuálně aktivní a znásilněné ženy mohou být objektem nadávek, vytlačování na okraj společnosti nebo zdrojem rodinné hanby, muži, kteří přišli před svatbou o panictví, tento problém nemají. V některých společnostech a kulturách může být dokonce panický stav muže brán jako negativum a zesměšňován. Na rozdíl od žen u mužů neexistuje fyzický rozdíl mezi muži, kteří již pohlavní styk měli a kteří ho neměli.

Panenství bylo v historii často považováno za ctnost představující čistotu a fyzickou sebekázeň a je důležitou charakteristikou některých náboženských postav, například Marie, ale třeba i řeckých panenských bohů Athény, Artemidy a Hestie.

Panenství je v mnoha kulturách spjato s osobní, nebo dokonce i rodinnou ctí. Tradičně se v některých kulturách, zejména křesťanských či islámských, považuje dobrovolná ztráta panenství před vstupem do manželství za velkou hanbu. V některých zemích dokonce ženu radši zabijí, než aby rodina zůstala pošpiněna (tzv. vražda ze cti).

Na svatbách v západní kultuře je považován závoj nevěsty za symbol jejího panenství. Často se mylně považují za tento znak její bílé šaty. Bílou si totiž obvykle berou i nevěsty, které již pannami nejsou, případně se u nich panenství ani nepředpokládá, například při druhém manželství.

V západní kultuře se některé znaky předmanželského panenství již nepovažují obecně za ctnosti, ale mohou být v některých kruzích zdrojem opovržení. Stále častější přesvědčení západní mládeže, že panenství se již nepovažuje za ctnost, se stalo podnětem významných debat, zejména souvisejících s kontroverzním pojetím lidské sexuality mezi mladými lidmi. Přetrvávající panenství se stává negativní vlastností, která naznačuje, že dívka je neatraktivní, prudérní a sexuálně nevyvinutá. Na druhé straně zde ovšem je třeba upozornit, že tento jev není obecný - zároveň se mezi toutéž mládeží (zejména v Americe) šíří iniciativy a hnutí deklarující sexuální abstinenci až do manželství, což svědčí spíše o názorové polarizaci než všeobecné změně pohledu.

V některých přírodních kulturách, ve kterých se třeba ani pohlavní styk nespojuje s otěhotněním, ale jen se slastí, kterou při tom člověk zažívá, se první pohlavní styk ženy, a tedy protržení panenské blány, provádí rituálně.

Také v Starém zákoně (Bibli svatá) lze nalézt mnoho odkazů na panenství. Avšak vzhledem mnohonásobnému posunu významu slova a proměn myšlení lidstva, je srozumitelnost takovýchto odkazů poněkud zastřená.

Slovo „panenský“ přeneseně znamená i „čistý“ nebo „zatím nedotčený“, případně i „nevinný“ či „krásný“ případně zcela přírodní.

Jak je dnes všeobecně pojímáno slovo i pojem láska.

S panenstvím a sexualitou je spojována láska a promítá se v různé formě a pojetí do vztahů obou pohlaví.

Láska je definována jako široký pojem pro silný, kladný a spíše trvalý vztah k jiné osobě, případně i k ideji nebo věci. Mohou v ní být různě silně zastoupeny aspekty přitažlivosti (včetně přitažlivosti emoční i sexuální), touhy, obdivu, nezištné náklonnosti a oddanosti až po odevzdanost vůči druhému, vůči předmětu lásky. V základním významu se týká především vztahu dvou osob, na to však navazuje i řada dalších významů, jako je láska k určité věci, k místu a vlasti, k nějakému hnutí nebo ideji. Zvláštní místo zaujímá láska v některých náboženstvích a podle křesťanství je sám Bůh láskou.

V metaforickém smyslu se ovšem slovo láska někdy používá i pro jednostranný vztah pouhé chtivosti, mocenské ("láska k moci"), hospodářské ("láska k penězům") nebo sexuální. Spojení "prodejná láska" znamená ve skutečnosti směnu sexuální chtivosti a hospodářské potřeby a slovo je zde použito ironicky a mimo svůj vlastní význam.

Z pohledu soudobé psychologie je láska primární lidskou potřebou, proto je také jedním z nejrozšířenějších námětů v umění – v knihách, filmech, divadelních hrách i v písních různých žánrů. Poslední dobou „letí“ médií mimo jiného i slogan: "Láska k Česku".

Pokud se jedná o silný vztah ke druhému, může být také z druhé strany odmítnuta či zklamána: pak se hovoří o "nešťastné lásce".

A dále z veřejných názorů lidí zmiňme:

"Láska prostě je, a kdyby nebyla, nebylo by vůbec nic. Buďme jí proto vděční a nesnažme se ji přetvářet podle svých představ..."

"Láska je směs pachů a vibrací, co člověka nabíjejí mocí cítit to samé, co ten druhý. Je to jakýsi stav mysli, něco jako nirvána v meditaci. Pokud takového člověka poznám, může být v milionovém davu, ale vždycky si ho najdu, srdce mi vždy ukázalo cestu."

"Láska je, když ucítíte duši té dívky..."

"Láska je pozitivní energie, která rozechvívá moje srdce a duši. Způsobuje to, že 'objekt' mé lásky je v mých myšlenkách, cítím jeho přítomnost, i když je na míle vzdálen."

"Je to jen zažitá fráze, která se při upřímném bližším pohledu naprosto rozpadá."

"Láska je pro mě všechno: přijímat člověka takového, jaký je, doplňování se, opora, svoboda, důvěra, obětování, pouto."

"Láska je svoboda."

"Lásku prožívám jako velké dobrodružství, poznávám přeci nový svět, někoho nového se spoustou nových 'věcí', které s sebou přináší, a dál se tyhle dva světy pomalu prolínají a vzniká další. To poznávání druhého, při kterém se člověk sám nejvíc pozná, to je pro mě kouzlo lásky."

"Láska neexistuje. Nezajímá mě to! Sex není láska a srdce není dort."

"Láska je lidská potřeba žít s jiným člověkem nebo zvířetem. Je to citová touha a závislost."

„Láska je specifická emotivní entita.“

„Jak se pozná pravá láska? Neprozradí ji srdce, ale mozek! Pokud jste si mysleli, že pravá láska, která trvá věky, je jen výplod fantazie zamilovaných básníků, romantických snů a pubertálních slečen, pak je načase přiznat si nečekanou pravdu: skutečná láska nejenže existuje, ale dokonce je možné ji vědecky dokázat a měřit (skrže mozkovou činnost)...? „

Láska a zamilovanost je spojována ve své mnohosti s hormony štěstí jako:

Endorfin je jedním z hormonů, který bývá nazýván hormon štěstí. Při jeho uvolňování se z hypofýzy do mozku dochází ke zlepšování naší nálady, pociťujeme štěstí, pomáhá nám také tlumit bolesti. Vyplavuje se do našeho těla při stresu a svalové zátěži a hraje také důležitou roli v některých tělesných funkcích. Endorfiny jsou považovány za jakési vnitřní opiáty, jimiž tělo tlumí bolest a které činí náš život příjemnějším.

Serotonin hormon nervové tkáně, jenž se podílí na přenosu vzruchů a jeho dostatečná hladina ovlivňuje, jak dobře se člověk cítí, proto je dalším, který se občas nazývá také hormonem štěstí.

Dopamin. Tomuto dalšímu hormonu štěstí se někdy také přezdívá hormon neštěstí. Vyplavuje se v okamžiku, kdy jsme odměněni, přičemž tato odměna může mít jakoukoliv formu, ať už se jedná o radost z vítězství oblíbeného sportovního týmu, získání dobré známky ze zkoušky a podobně.

Melatonin není přímo klasickým hormonem štěstí, k našemu celkovému pocitu pohody přispívá významnou měrou. Jedná se o jakýsi opak serotoninu. Zatímco serotonin se vyplavuje ve dne a především pak na základě světla a slunečního svitu, pak melatonin je produkován v noci a to ve tmě.

Dalo by se o lásce a štěstí říci mnohé, ale žel to všechno by byli jen ryze materialistické či duchovně materialistické náhledy, coby slabší či výraznější výběžky nejmocnější síly života. Života přírody, vesmírů, Stvoření ... samotného pojmu nejvyššího... Moci Tvůrce Života.

V dalším textu nahlédneme v širších souvislostech k výše uvedenému.

Panenství a vyzařování.

Co se týká fyziologie, není předmětem tohoto pojednání zabývat se pozemským uzpůsobením panenské blány a provázejících tělesných uzpůsobení obou pohlaví. Avšak příčinné jevy, jež se pak osudově promítají do životů, zejména mladých lidí zde dotčeny budou.

Je nešťastné si myslet, že sexuální zábava a „vzdělanost“ za použití různých „ochranných“ pomůcek, přípravků, rad a různých forem „svobodného podbízení“ je z pohledu důsledků na zdraví bez problémů pro dvojici stejně jako pro osud jejich potomstva. Žel, toto myšlení jde ve svém zkázonosném účinku dále.

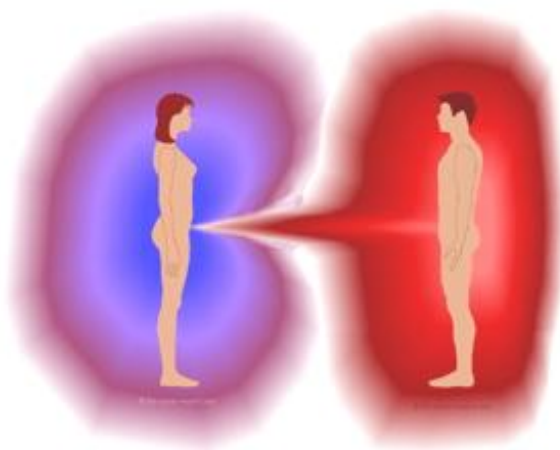
Totíž při sblíživání a pohlavním styku dochází nejen k intenzivní tvorbě a zavedení fyziologických tekutin muže do organismu ženy, ale především dochází ke vzájemné oboustranné komunikaci a vzájemnému ovlivnění jemných a pronikavě příčinných energií – zjednodušeně biopolí. Ale nejen vzruchů a jemnějších záření tělesné schránky, ale i niterných a mnohem subtilnějších polí, obalů nejhlubšího niterna (duše). Vzájemné prolnutí pak silně ovlivní prožívání dotčených a také jim mění zásadně způsoby chování i motivaci a mění celkové osobní vyzařování (věnec záření). Tyto nesmazatelné „záznamy“ je neomylně provázejí dále životem.

Vědě je dnes dobře známo, že vzájemné lidské ovlivňování má své příčiny, projevy i meze, které mají vliv na vnitřní stav lidí. Ženy jsou v tomto ohledu mnohem vnímavější a citlivější než muži

Odborníci na psychologii tvrdí, že pouze 7% informací při komunikaci s lidmi si bereme ze slov, 38 % získáme z tónu (barvy) hlasu a celých 55 % procent pochází z komunikace tělem. Komunikací těla je i jeho vyzařování.

Při tom je klíčová také vzdálenost, která se liší podle vzájemného vztahu a také povahy setkání. Intimní sféra (15-45 centimetrů), osobní sféra (45-120 centimetrů), společenská sféra (1,5-4 metry), veřejná sféra (více než 4 metry).

A tak akt milování prolamuje bariéru intimnosti a dochází k velmi silnému vzájemnému působení na věnec záření partnera opačného pohlaví. Musíme si k tomu uvědomit, že intenzita vyzařování se mění také s druhou mocninou vzdálenosti „zářičů“. A dále, že tato vyzařování mají jak pudící, tak i savý projev.

Obrázek znázorňuje působení záření při pronikání intimnosti

Pozn.: všechny uváděné ilustrace jsou jen názorné, protože nelze pozemským smyslům zachytit, ani barvami, „chvění“ různých druhů vyzařování a vysoce jemných energií. Pozemské barvy jsou k tomu příliš strnulé, stejně jako smysly a i slova.

Další věcí je, zda jsou obě vyzařování harmonická, nevyvážená nebo jednostranná. Čtenáři možná přijde nyní na mysl, že jednostranností je zde míněn akt znásilnění nebo osobní pohrávání si. Avšak samotnému znásilnění předchází řada faktorů, z nichž jeden je právě sexuální arogance a volnomyšlenkářství, zejména vyzývavé a nezřídka neukázněné chování ženského pokolení. Přičemž se předpokládá, že ukázněnost má být, v tomto ohledu, především u mužů. Ženy jsou prý „slabé“ pohlaví. Ano, slabší tělesné konstrukce než muži, ale mnohem silnější ve své osudové bytostnosti, která je jim již vlastní od jejich narození. O síle této bytostnosti však trochu později.

Ke způsobům a odpovědnosti za naše myšlení lze doložit jistý obraz, aby čtenář sám poznal, jak je společnost pokřivená. Když se příkladně někde v okně „nenápadně“ objeví mladá nahá žena, tak to přitáhne zejména mužskou společnost a maximální výtkou je zpravidla jakási „vstřícná hanbatost“. Stane-li se to muži, tak je to ihned „úchyl“, kterému patří opovržení a odpor. A úchyl je to i tehdy, když dává příliš najevo svůj zájem o ženu, která vystavuje své vnady. Ona chce být sexy, o to přece jde....

Abychom šli ještě více k podstatě, musíme si uvědomit, co je sexuální energie a co pohlavní síla. Jsou dva rozdílné jevy. Pohlavní síla není pojem přímo pro sexualitu, ale je to síla, která je důsledek síly hlavní (je po... hlavní). Pohlavní síla je důsledek plné zralosti tělesné schránky člověka. Vrchol jejího pozemského vývoje. Pohlaví není přímou odlišností muže a ženy. Jen v pozemském tělesném uzpůsobení je pohlavní síla muže a ženy odlišně formovaná. V tzv. pohlaví.

Až plnohodnotné spojení niterné síly člověka se zralostí jeho tělesnosti, tedy pohlavní silou, dává člověku dospělost a tím i plnou odpovědnost (nejen pozemskou) za svá rozhodnutí i činy. Sexualita je pak dar dospělému člověku, pozemšťanu, k udržení pozemského rodu, jež je úzce spojena s bytostností těla – je podřízena pohlavnímu (sexuálnímu) pudu. Pudu zachování rodu.

Sex se mimochodem zachvívá v čísle 6, což je ale moc v prázákonech stvoření pro duchovno. Tedy i použití této moci k jinému účelu než přípravy pozemské schránky pro budoucí příchod lidské duše na tento svět nese své důsledky. To samo o sobě ovšem není důvodem k nějaké pruderii, ale vědění o těchto věcech je rozhodující pro budoucí život dítěte i jeho rodičů a národa.

Sex souvisí s tzv. milováním a láskou, není však jejich nezbytnou součástí. Nesmíme při tom zapomenout, že pravé milování je „splynutí“ dvou lidských pólů (komunikace dvou odlišných pohlavních sil). Plnohodnotné vyzařování, svou čistotou, navazuje pak dále spojení s vyššími úrovněmi bytí, odkud zpětně září požehnání a posílení na milující se dvojici. A ono také vytváří „atmosféru“, která může mnohé děje v okolí dvojice rozzářit a oživit. Je zajisté pochopitelné, že klíčem k tomu vůbec nemusí být tzv. pohlavní styk, ale především zářivost dvou milujících se duší. Zde ani věk nerozhoduje. Jen niterná zralost dvou lidí a čistota jejich úmyslů a prožívání.

Kdo by měl kdy možnost vidět takovou krásu, musela by se mu podlomit kolena. Nad onou krásou, která se dá vyslovit slovy Kristovými: „Kde dva se sejdou ve jménu Mém, tam i Já jsem s nimi!“ Oni totiž, ti dva, na chvíli prožívají „království nebeské“. A pokud jim v doznívání tato intimní krása vydrží, zakotvena v jejich osobnostech, je vytvořena inkarnační brána pro příchod krásné duše. Ono milování má zákonitosti a úrovně intenzity.

Následující obrázek dává, vzdáleně, nahlédnout na harmonii vyzařování dvou milujících se lidí, jež je zároveň „komunikujícím prvkem“ s nebeským královstvím. Zářící dvoukrystal je ve své chvějící se čistotě zároveň živě zpracovaným vztahem ženy a muže, jež teprve má právo na požehnání. A toto požehnání je zároveň povznášející silu.

Milování

První úroveň milování patří k velmi mladému věku a je řízena napodobováním a zvědavým i zvědavým hledáním. V podstatě jde o proces zrání dětského těla, zájem o odlišnosti, často i dětské „zlobení“ mezi dětmi. Avšak zralost spojení duše a tělesna není schopna se dosti rozvinout a neneset také odpovědnosti. Ta je plně na bedrech rodičů a blízkých dospělých. Ne však v kárání a poučování, ale ve vedení vlastní zralosti (chování se) rodiče a respektování skutečné zralosti dítěte. Nikoli zralosti („dospělosti“) dle společenských norem a zvyklostí.

Žel společenské normativy a metodiky, stejně jako veřejná a neveřejná média docela cílevědomě obrací pozornost dětí a rané mládeže na sex pod různými záminkami. Strašák AIDS, pohlavní choroby, sexuální výchova, kultura a sport, plánování rodiny, činnost médií v podsouvání produktů a mnoho dalších. I docela "nevinně" může vypadat podnět k pokušení, takže u dětí a zejména dospívajících mladých lidí se opakovaním a silící intenzitou aktivuje nepřirozený zájem o sexualitu a oni chtějí intenzivněji zažít své vlastní prožitky a pocity. Zvýšený zájem a mylná obrazotvornost přechází v pokusy o sexuální praktiky. Ale v tomto věku sexuálních kontaktů jsou tyto nezralé. Protože pohlavní síla tělesné schránky není dostatečně vyvinuta a intimní blízkost

druhého pohlaví způsobuje disharmonii až trvalá poškození ve spojení duševna s tělesnou schránou. Navíc se formují v nervové soustavě patologické změny, jež v dospělosti již nelze tak lehce napravit. Dále je potřebné vzít také ohled na to, že sexuální akt pro jedince, jako takový, vyžaduje značné množství látek i průvodní subtilní energie. Jisté výzkumy prokázaly, že je to v souhrnu tolik práce, jako potřebuje tělo, aby vznikl 1-2 dcl krve. Takže, předčasné sexuální aktivity oslabují i vitalitu vývoje dítěte.

Budiž na tomto místě zmíněno, že pokud děti při „hraní si“ poznávají rozdílnost a funkčnost svých sexuálních orgánů, není zde vážné nebezpečí poškození, protože „padací most“ pohlavní síly není plně aktivní. Ale pokud z toho vznikne dalšími vnějšími podněty sklon k trvalému pohrávání si, tak v bytostném těle dospívajícího dítěte se formují trhliny, kterými pak lehce vitální síly „odproudí“, místo aby tělo zdravě dospívalo.

Obrázek znázorňuje věneček panenství, se kterým je potřebné pracovat citlivou rukou. Ne nadarmo jej má v rukách především dívka a žena. Má zůstat do plné zralosti na hlavě ženy, ve vědomé ochraně, být její ozdobou vetkanou do bytostnosti vlasů. Až její rozvaha a vůle jej teprve vkládá do proudu harmonie se životem. Muž musí tuto symboliku ctít a chránit, i když není právě ženou vyvolený. Muž touto sebekázní také sílí.

Mnohem vážnější je však stav dospívání, kdy inkarnovaná duše je již silně důsledkem „sexu“ z minula zatížena. Takto formovaný člověk je jako dítě neklidný, či nějak neduživý nebo se to projeví až v dospělosti. Na druhé straně často a se skrytou závistí někteří lidé pohlížejí na tzv. sexuální „atlety“ obou pohlaví. Jejich sexuální výkonnost. Ale nenechme se mýlit. Tito atleti nemohou mít plnohodnotný sexuální vztah a jejich energie brzy povadne (strhá se) a hledaje náhražku na věčné neukojení nakonec se utopí v jiném sklonu. Ona totiž sexuální energie je jen jedna forma výronu pohlavní síly, která se vybíjí (vyzařuje) na nejnižší úrovni páteře. A jiné, vyšší úrovně trpí pak nedostatkem. Zejména pozemské stability v oblasti hrudi, jako prostoru pro projev jisté citovosti. Vysilování samo postrádá síly citovosti a tím samozřejmě projev lásky nemůže život takového jedince pozvednout. Vývoj niterného člověka je tak zablokován. Také předčasně spojen s výrony emocí dospělých a onoho světa.

Nastává právě zde otázka, jak se chovat k dětem a dospívající mládeži v této oblasti života. Nelze působit dnes efektivně na celou „posunutou“ společnost, ale vychovatel musí mít nejprve jasno o tom všem v sobě a ve svém nejbližším okolí. Děti mají silný napodobovací pud a budou zákonitě napodobovat silné osobnosti a jejich chování. Jednoduše stačí sledovat zralost dospívajícího dítěte. Ono si své odpovědi na otázky v každém čase nese s sebou (ono tak vyzařuje). A tak stačí mu na ně živě odpovídat vždy s výhledem na další stupeň jeho dozrávání. Silní a zralí rodičové budou mít silné a zralé děti, které zákonitě naváží a svým životem se rozvinou na zralosti rodičů.

Je zajímavé až paradoxní vědět, že výchovná zařízení k tomu mají příkladně odděleny toalety, tělesnou výchovu odděleně pro dívky i chlapce. Legislativa zohledňuje zralost nezletilostí a pojmem mladiství, ale sexuální výchovu mají společně, bez respektování skutečné jejich zralosti.

K doplnění nutno připomenout, že plnou zralostí pro odpovědnost za sexuální akt je zde míněn onen stav, kdy pozemské tělo dospělo (cca 13-17 let). Pohlavní síla dosáhla optimálního stupně a myšlení člověka si již dovede uvědomit vlastní postavení ve společnosti. Ve věci jeho vyzařování je patrné plnohodnotné spojení vyzařování pohlavní síly a vyzařování duševna. Tu se mladý člověk začne již plně projevovat (cca 21 let), stejně jako jej možno ovlivňovat zvenčí.

Z obrázku je patrná zralost obou tělesných schrán mužů a ženy, energetická centra jsou vyvážená a nezablokovaná, páteřní kanál svěže průchozí. Žena přesto zůstává svým studem v jemné ochraně. Nikdy cele muži nepatří.

Tělesná schránka (tělo se jeho ústrojími, orgány, tekutinami, impulzy, vyzařováním a myšlením) je formována materií země, „genetikou“, silami přírody a kosmu, stavem krajiny i společnosti a lidí, ve které se formuje. Děj tělesného formování se spouští početím. V jistém čase duše ještě nenarozeného člověka jí podobné tělo, podle zákonů stejnorodosti, nalézá a spojuje se s ním v polovině těhotenství (děj inkarnace-vtělení). Přičemž plnohodnotné spojení je možné až po dozrání pohlavní síly těla. V dospělosti. Sexuální, stejně jako ostatní, orgány jsou při tom až druhořadé.

Prvořadá je moc pohlavní síly prožhavovat, skrze plně funkční spojení s duší a duchovní podstatou člověka. To je velmi mocný děj, jenž dělá z mládí téměř hrdinství, pokud není do tohoto stavu již vetkáno předčasné poškození, především špatnými vzory a nesprávnou výchovou.

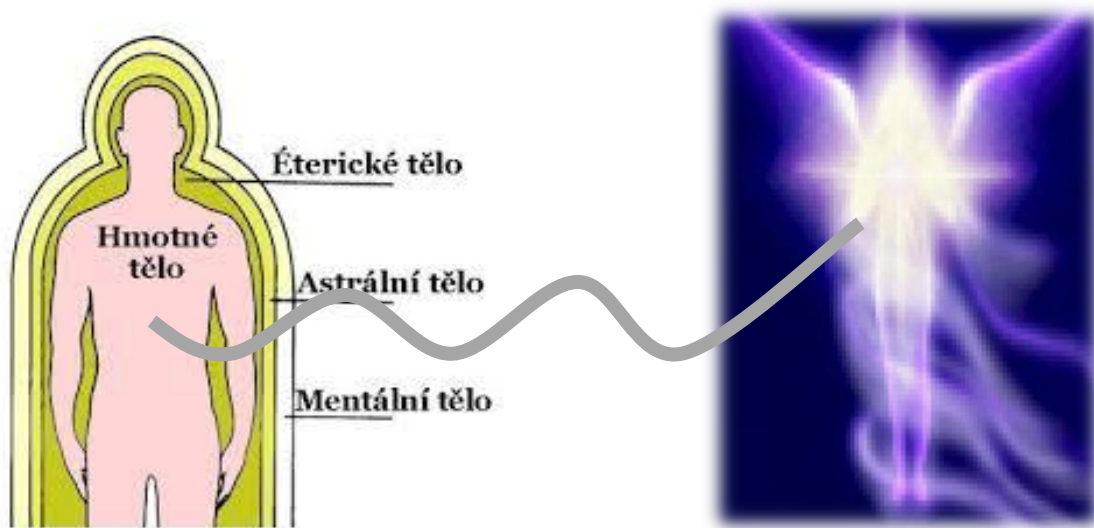
Pro pojem inkarnace, na vysvětlenou nutno říci, že tím je míněno spojení duše s pozemským tělem, které pak spolu putují pozemským životem. Duše po úmrtí těla přechází na onen svět (svět jemnějších hmot – mimosmyslových), kde dále prožívá. Křesťanský svět tento pojem již dnes nezná, protože na koncili v Cařihradu r. 553 byla „preexistence duše“ odsouzena představiteli církve jako „znevažující Boží vůli“. Toto odsouzení má velký podíl na mnoha dalších osudových omylech zejména křesťanství a úpadku zdraví lidstva. Naopak pojetí inkarnace naukami východu, na druhé straně, tento pojem vetkává do mylného pojetí společného vývoje přírody, jež pokračuje vývojem duše a ducha člověka.

Pro inkarnaci platí pouze zákony přírody a kosmu, jež jsou nedílným projevem dokonalosti Stvořitele.

Uvedený obrázek, pro lepší představivost, schematicky znázorňuje úrovně záření, jež charakterizují lidskou bytost jako celek. Hmotné tělo je jednoznačně smyslově i přístroji vnímatelné. Patří k tomu i vyzařování hmot, včetně tepla, toku fyziologických tekutin, pohybů, což se promítá do tzv. éterického těla. Astrální tělo je spojovacím prvkem, do kterého je vetkáno nejen působení duše člověka s průvodní bytostí, ale i vlivy hvězd, vyzařování krajiny a jejích projevů. V mentálním těle (vyzařování) je pak vetkána mentalita dotyčného člověka s jeho myšlením a vůlí včetně vlivů spolulidí.

Světlá bytost napravo je duše člověka, jež si v „závojích“ a kosmických uzlech nese veškerá prožívání, která jsou „zapsána“ v záhalech jemných hmot. Spojena s pozemským tělem stříbrnou šňůrou.

Uspořádání, hybnost a vitalita jemné duševní hmoty s věnci vyzařování jsou mírou skutečné osobnosti člověka a míra jejich harmonické soudržnosti je také jeho vývojovou zralostí. Náznak perutí charakterizuje spojení ducha se Stvořením, rájem lidských duchů. Tento ráj je trvalým cílem vývoje člověka.

Cesta relativně zdravého těla.

Zdravě vyvinuté tělo, díky zdravému ovzduší, zemi a zdravé lidské společnosti disponuje panenským zářením. Je to výsledek práce bytostných sil přírody, předané tělesnosti rodičů za spolupůsobení ochranných sil vyššího světa a také se zde projevuje sílicí vliv samotné duše. Toto tělo je především z dílny přírody a jako celá příroda, nese v sobě čistotu, panenství. Nejen u dívky ale i jinocha.

V určitém a zákonitém čase zralosti spojení je silně podnícena nejniternejší podstata duše - duch, který se podněty počne propojovat se všude přítomnou neutrální živou Boží silou. Tím je plně podnícen plamen niterné plodivé síly člověka, jenž prochází duševními obaly, podněcuje vůli člověka ke zdravému pohybu nejen na úrovni tělesné ale i niterné. Ale protože ústrojnost mladého těla, emoce i myšlenky jsou také panenské, dochází ve zpětné rezonanci v duševním stavu jinocha či dívky k velkému boji.

Obrázek vzbuzuje vnitřní stav panenské intimnosti

Je to boj panenské přirozenosti nového těla s jeho panenskými zářeními, při současném spolupůsobení plodivé síly ducha, s duševními obaly (s duší). S duší, která nese „záznam“ veškerých činů v podstatě člověka. Přesněji řečeno skutky člověka jsou pod značným tlakem síly panenského těla a zvýšené síly nejintimnějšího niterna – ducha. Plodivá síla duchovní a pohlavní síla se svým teplem zachvívají ve vyšším řádu vesmíru prostřednictvím „lásky“.

To je ta bouřlivost mládí, plná velkých ideálů a teskné snivosti k nápravě lidí a světů. A touze po opětované lidské lásce. Samozřejmě, to vše je provázáno i nepochopeními a tělesnými proměnami. Mladíkům klesá hlas a dívky, díky probuzené ženskosti získávají štít studu. A obojí pohlaví má problém s mastnými vlasy a spousty pupínků a jiných nedostatečností. Ve svém obraze již nosí zákonitě ideál sebe i ideál budoucího partnera, které jim nedají spát.... Tento ideál je podněcován vlivem vyzařujícího panenství.

Dlužno k tomuto dodat, že vyzařování mladých lidí je nejen sdružuje, ale také je propojuje se světy ctností a ušlechtilých vyšších sil, které nejsou zdaleka jen mezi skutečně moudrými lidmi, ale patří pomáhajícím silám shůry pro vývoj člověka.

A tak, jak malé děti vyzařují milou bytostnost přírody a jejich mlád'at, v jejímž objetí vyrůstají, tak dospívající mládež je v objetí čistoty, krásy, nemotorné něhy i bojovného odhodlání a teskné bolesti...

Pojednou však vstupují do „tvrdé reality“ dnešního světa. Světa dospělých nedospělých, kteří se jako dospělí jen tváří, ale nechovají, ani dospělost zpravidla nevyzařují. Žel mnozí rodiče v dětech svou disharmonií probouzejí rozpaky a rozpory. Také proto, že se domnívají, že příkázání „cti otce a matku“ platí jen pro jejich dospívající děti. K neštěstí rodin a národů patří, že rodiče toto příkázání (zákon všehomíra) nevztahují především na sebe. Vývoj rodičů ustrnul právě v prvních krocích do reality soudobé dospělosti, k čemuž jim pomohli právě jejich rodiče a společnost, ve které oni dozrávali. Proto také již svým dětem nemohou dát pochopení jejich stavu, neznaje další cestu vlastního života v dospělosti. Nanejvýš je chtějí dál „chránit“ a zajistit jim „lepší život“, ale ne podle zákonů vývoje lidstva, ale podle svých neuskutečněných představ.

Nu, co k tomu dodat. Statistiky prokazují, že u nás se více než 50% manželství rozpadá a že 62 % dětí se rodí v neúplných rodinách. Což jen dokazuje stav přímo katastrofální. Přičemž dlužno dodat, že manželství ještě neznamená, že partneři pochopili smysl (úkol) mužství a ženství.

Zdánlivě se bude jevit, že počáteční písmeno naší abecedy s panenstvím a sexualitou vůbec nesouvisí. Ale ve skutečném životě vše souvisí se vším a proto budiž zmíněna i tato „maličkost“.

„A“ je symbolem nejen samohlásky, ale v jejím zachvívání je i obraz úsilí člověka. Tato samohláska je prostředkem komunikace. Není jen počátkem přitakání **Ano**, ale i obrazem formování duchovní síly v člověku.

Vztah dvou lidí „-,, a jejich společné úsilí k Jednomu (zdroji ↑) ve Výšinách „A“ je přitakání životu tedy „A“. Takový vztah nese v sobě čistotu, které zákonitě požehná přitažlivá síly lásky- **Amen**.

Velmi podobně to vyzařuje i šesticípá hvězda „Davidova“(zachvívání čísla 6).

Pyramida lidského úsilí požehnaná mocí shůry dává člověku duchovní moc

Dospělost.

Dívka dospěla tělesně v ženu, jinoch dospěl v mladého muže. Jejich pohlavní síla je jako ostrý meč v nádherné pochvě připravena k boji. Boji, jenž je zároveň láskyplným impulzem ke kráse a účelnosti pozemského života.

A jak jsme již uvedli, kolem těla a v jeho prostoupení jsou věnce záření různých úrovní stavu hmot i duchovně bytostných projevů. Tyto vytvářejí živoucí obrazy vzájemně se přitahujících i odpuzujících dějů. Pokud se tato vyzařování vyvíjejí ve zdravé a vědoucí společnosti, vytváří mohutný zářivý „sloup“, plný nádherných květů a napětí, zářící do dálek. Zejména tato všepromokávající moc panenské čistoty dívek a žen, podněcuje i vzdálené muže k hrdinství, odvaze a spojuje je s krbem domova, osadou, vlastí. Mužové se pak vracejí posílení o mužské ctnosti, kterými posilují svůj rod novým stupněm života.

Dva mladí lidé na sebe pohlédnou, vzájemně kolem sebe „krouží“, až se jejich věnce záření v intimní blízkosti setkají, vzájemně na sebe silně působí a také se silně vtisknou do vzájemných vyzařování ještě panenských. Barvy a projevy jsou v čistotě velmi krásné a živé. Touhyplné slovo to vyjadřuje, jako milování. Je to zpěv dvou bytostí a jejich záře proniká svou zvýšenou teplotou do vyšších sfér, aby oba milující byli magnetickou silou povzneseni výše. Oni se cítí jako v nebi. Ale oni tam niterně skutečně jsou, i když tělesně jsou stále na zemi.

Napětí roste za formování průvodních látek v těle i fyziologických změn v sexuálních energiích i orgánech....

Výron tělesných projevů i záření zvolna pohasíná. Mladí lidé padají šťastni únavou, ale již nejsou pannami ani panici. Jejich stav vstoupil do jiné fáze vývoje a odpovědnosti, dotkla se jich „nebesa“ a jejich vztah je tímto požehnan nebesy. Spojení, poznamenání, před Bohem - Láskou. Je to mocný a nesmazatelný zápis v jejich niternu, na duši, i v panenském věnci záření.

Nu, ale musíme nahlédnout také dále na to, co se při tom událo v jejich okolí, byť neviditelně pozemskému oku.

Existuje kromě pozemského světa již zmíněný onen svět. Zjednodušeně můžeme říci, že je to svět, který nelze smysly přímo vnímat a tedy ani přístroji k těmto smyslům.

A v tomto „onom“ světě se pohybují a prožívají, dle vesmírného řádu, lidské duše. Buď jsou krásnější, dle krásy jejich života, nebo i nepěkné, pokud jejich život byl na zemi zpustlejší. A ta zpustlost či krása se projevuje právě krásou či zpustlostí vyzařování jejich duší na onom světě.

Protože jsou do bytí vetkány dokonalé zákonitosti Tvůrce, tak právě krása či zpustlost tohoto vyzařování je mocnou magnetickou silou, stupněm přiměřené lásky, přitahována k věnci aktivovaného záření milujících se duší. Panenská vyzařování přitahují čistší a krásnější duše, zpustlejší, druhu zpustlosti podobné.

Pokud dojde k početí, okamžitě je spuštěn celý řetěz událostí vedoucí lidský zárodek v matčině lůně k jeho zrání. Je-li věnec milujících udržován čistým, krásná duše se díky čistým vláknům „magnetické“ podobnosti spojí s dětským tělíčkem, což se projeví pohyby v těle matky asi v polovině těhotenství. Zároveň žena vědomě vnímá již i vyzařování nové duše. A počíná se formovat věnec záření rodinného krbu spolu se zářením partnera. Je to také silný podnět pro muže vytvořit pozemské zázemí pro novou rodinu.

Toto je přirozený děj, pokud je lidé svých chováním a rozhodnutími nezačnou měnit.

Základem budoucí rodiny, tedy lidského společenství je děj milování, především v záření jemných hmotností a duší partnerů a panenskost těl. Tehdy je schopnost síly lásky nejmocnější.

Některé staré národy toto dění dobře znali a jejich moudří vůdcové vždy žehnali ale i neschválili vztah dvou mladých lidí. Nejednalo se totiž jen o tyto dva mladé lidi, ale i o zdraví a prosperitu celého kmene. A protože výchova mládeže byla přísně důslednou a zároveň i laskavou, lidé rodu také věděli, že jejich vůdcové skutečně ví. Což prokazovali svými radami a pokyny, které naplňovali vyzařování lidí kmene krásou, účelností a radostným štěstím. Samozřejmě k tomu také patřila bojovnost, tak jak je nastavena v přírodě, to vše vedlo jen k zušlechtění pudů lidí k vyšším stupňům sebevědomí a krásy. Žel ne každé „osení“ se ujme, jak nás učí historie i současnost.

Nu a nyní, k lítosti všeho ušlechtilého, nahlédneme na příčiny úpadku dávných i soudobých civilizací. Které znehodnotily panenství.

Při vývoji lidstva již v dávných dobách ještě i před Egyptem, docházelo z různého důvodu také k pustnutí prvních lidí. Prostě, vše se vždy dobře neurodí. A protože zpustlí lidé mají především zpustlá vyzařování, proto k nim nemůže požehnání blahodárného tepla a lásky.

Ale přesto nutně potřebovali tito první zpustlí a nevědomí lidé také požehnání. Nu a záhy lstí zjistili, že jistou sílu mohou čerpat z krásy druhých. Bylo jim jedno, zda zdrojem byli jiní muži nebo ženy, či vyšší zvířata. A tak tam, kde byl u některých vyspělejších kmenů vývoj více zušlechtěn, zpustlí lidé, kromě hmotných věcí loupili i ve vyzařováních zejména v panenství a rodinném krbu. Jedinou mocí, kterou to však mohli získat, byla necitelnost s tvorem Páně a ukrutnost. Darební nájezdníci vykradli ne dosti bráněný kmen a prznili ženy. Avšak to se mohlo udát jen díky

nedostatečně mocnému bojovnému vyzařování mužů a málo spanilých žen přepadeného kmene či národa. Totiž „bdělé“ vyzařování by darebné výrony odhalilo dříve, než by se tyto nájezdníci mohli přiblížit. Nájezdníkům šlo nejen o jídlo, zásoby, nástroje a ošacení, ale i o to jemné záření, které nájezdníci neměli a bytostně po něm toužili. Po moci Panenství. A proto bylo násilí na ženách přednostní pro zpustlé muže. Alespoň na chvíli kradli část nebeského království, žel bez požehnání lásky, jež je však vrhlo ještě hlouběji do nížin. Toto prznění bylo také součástí všech dobovačných válek, protože tím se ničily celé národy. Uvědomme si při tom, že zkušenosti válečníci vždy poslouchali svého vůdce, měla-li by jejich mise být úspěšná. Proto násilí bylo vždy záměrnou součástí agrese.

Jak to vše pokračuje dnes?

Představme si na chvíli čistou dívku a zralého mladého muže. Jejich nebeské milování. A chvíli podržme obraz, pak poputujme k dnešním dnům.

V milování se již dávno projevila porucha. Věnce záření dvojic se již zdaleka nesnoubí s nebesy. Vyzařování se stalo jednostranné nebo mdlé a také jistým druhem násilí poškozené. Navzdory, že život žen a mužů býval na veřejnosti ještě spořádaný a ctili tradice a zvyky, v jejich niterných úrovních již nepanovala harmonie.

Silně zeslábla síla žehnající lásky a zesílel zákon tíže. K inkarnacím zákonitě přicházely duše méně zářivé a časem i zpustlé. Pokud to byl muž, již přinášel do rodu zárodek nesprávného vyzařování, což výchova často již nemohla změnit a i jeho schopnost obrany záření budoucí rodiny a rodu byla nebdělá a povrchní.

U žen tato poškození zasahoval mnohem hlouběji, protože díky subtilnějšímu tělu nebyla schopna přiměřené ochrany. Přitahovala svým uzpůsobením a rodila slabé či agresivní muže, ochránce, ženy pak postupně upadaly do podřízenosti. Vznikal bludný kruh pádu ženy se všemi průvodními jevy, síla lásky spočívající nad národem slábla, což vedlo k dalšímu úpadku. Jeden pád provázel druhý, záření dále pustlo, i když tělesná schránka zůstává nezřídka stále krásnou i dnes. Ale díky novodobému pojetí panenství je spojena jen s velmi krátkým obdobím života, zejména ženy. Její tělesná krása velmi záhy uvadne, a protože vnitřní krása je mdlá, žena již nebuduje mosty ke kráse a účelnosti, ale stojí opodál a chřadne dál ve svém vývoji.

Tragédie dneška je o to mocnější, že pojednou je tu na zemských pláních mnohonásobně více lidí, než země ve své přirozenosti může „obsloužit“. Žel vyzařování pozemských lidí i duši na onom světě pozměnilo citelně i vyzařování přírody, která již proto „spustila samočisticí schopnost“. Tato schopnost se projevuje v proměnách záření. Jež se brzy stanou soudobému způsobu života lidí nepříznivá se všemi důsledky. Neplodnost, nevěra, jednostranná výchova, neschopnost žít pozemský život, porušování práv druhých, neznalost povinností. Absence činné radosti. Odstupování bytostných a umírání krajiny.

Malým důkazem je nárůst neplodnosti mužů a vysoká nemocnost prostaty, u žen pak neplodnost vaječníků, potraty, umělá oplodnění, nízká odolnost a postižení již novorozeňat, ztráta mléka....

Vrátíme-li se na chvíli k panenským zářením, tak i tato mají svůj další vliv. První dítě se rodí z oné panenskosti, proto tolik očekávání národů ve vztahu k prvorozeným. Ti mají vždy nejvyšší míru čistoty v daném druhu působení lásky z ctností. Byl by však omyl myslet si, že druhorozené dítě je méněcenné. Totiž, vyvíjí – li se zamilovanost dvojice a prvního potomka harmonicky, druhé dítě je přitaženo právě tímto druhem „praktické“ harmonie. A je požehnáním opět pro rodinu a tím i pro rod. Bývá praktičtější a často dosáhne i většího věhlasu než prvorozený.

Ale protože společně prožívají harmonii, každý má své štěstí a také cítí sílu lásky vědouce časem, že právě on je strůjcem svého štěstí.

Avšak tato posloupnost již dávno neplatí. A většina soudobého lidstva má velmi zpustlý či agresivní nebo mdlý věnec osobního záření. Výjimku tvoří alespoň z větší části děti a i mladí lidé. Pak se počne projevovat nedospělost. Kdy nedospělí (v harmonii) mají děti a protože sami nedospěli a zakrněli ve vývoji nitra, ani nevědí kam a k čemu mají mladé vést. Že pak toto jejich úsilí mládí odmítá, je jen důsledek.

Nahlédněme také do vyzařování soudobých žen v osudu národa, které jej zprostředkovává.

První setkání s dívkou je prostřednictvím jejího oděvu a chování se.

Přesto, že pohlavní síla a jí zformovaná panenskost v podobě přirozeného studu je funkční, tak tlak společnosti, jejich médií, nedostatečná výchova a mládežnické trendy způsobily již trhliny ve věnci jejího záření. Navíc vůle mladých lidí vyrovnat se vrstevníkům a být „in“ udržuje tyto disharmonie v jejich působení, což má vliv na formování nejen povahy, ale i tělesného uzpůsobení. A on jim to svým vzorovým vyzařováním dospělý ani nemůže ukázat, přestože se musí tvářit, že takový je, i když není. Panenské vyzařování to ovšem plně cítí. Proto ta revolta ústící v neúctu. Touha po „království nebeském“ je mocná, ale tělesnost a sexuální energie vše brzy převálcuje a ve vyzařování mladé ženy vzniká zmatení obrazů, zejména jeli otisků intimních setkání a pohrávání ve vyzařováních více.

To se projevuje na chybách v záření, které je pak „laděno“ s odíváním, úpravami vlasů, malováním i „in“ pohyby. Mimochodem, jen málokdo si spojuje sílu ženy ve spojení s jejími vlasy.

Obrázek znázorňuje poruchu v tělesném záření ženy v černém, způsobenou nejen oblečením ale i její vůlí být „in“. Je pak dostupnější kalnějším vyzařováním (žlutočervená barva)

Pokud dojde v tomto rozpoložení ženy k početí, budoucí dítě si na základě disharmonické přitažené duše přináší již silné poškození a budoucí rodině neklid. Co následuje, může vidět na dnešních rodinách již každý.

Následuje „novodobé“ partnerství, či „singl“ svobodné matky, kde chybí navíc vyzařování pozemské polaritě muže. K tomu se do toho zamíchá stát s jeho sociální politikou. Ale vše pokračuje dál, i když zdánlivě rodina ještě funguje. Žena brzy ztratí mladý vzhled a „sexepíl“ a chce být přesto žádána, sexy. Tím již však nic laskavého životu nedává, jen stojí se svou žádostí ve světě, vnímá se jak nemilovaná až ji začne sžít závist. Vrhne se na kariéru a napodobování mužů, a když není žádoucí, tak alespoň chce řídit. Ale již neřídí paprsek čistoty k lásce a milování, ale směřuje své působení k tíži života. Muž vezme si pak jen tělo, které není také plně majetkem ženy.

Ve vyzařování se objevují malomocné boláky, protože jak nemá ženské uzpůsobení dostatek lásky shůry, chřadne a jak víme z přírody, vše slabé je v přírodě rozkládáno. Nu a žena zestárne a její duše nemládne, naopak upadá. Nepřipravuje se na cestu na onen svět a bojí se zemřít, v neblahém tušení, že její záření a zamilovanost k životu již umřela. A má se čeho obávat, protože vyzařování její duše bude plné boláků a nevábně působících poruch duše a sváru z nelibosti...

Jiné smutné vyzařování je u tzv. nepochopených žen. Jejich vyzařování je mdlé, náladové a muž je zmaten touto rozpadlou silou strážkyně plamene. Plamene, jež měl mít spojení s ctnostmi výšin.

Opustíme nyní nížiny, do kterých ženství i mužství zbloudilo a pozvedněme zření do tajů hmoty a výšin. Protože jedině hlubší poznání souvislostí může s ostrou přisností navodit laskavost života k životu.

Láska nejmocnější síla živé soudržnosti všehomíra!

Lidové rčení říká: „Ve zdravém těle, zdravý duch!“

Než, to je jen polovina celé věci. Duchem zde totiž není ve skutečnosti míněno zdravé myšlení či tělesná čilost. Protože nejvnitřnější podstatou nitra člověka, jeho duše, je onen jmenovaný duch, který je rozhodující hybnou silou pro formování duše (nitra) ze subtilních hmot.

Všeobecně a zjednodušeně k pojmu duchovní a vyzařování nutno říci, že duchovním je v tomto pojednání míněna skutečnost projevu života, která se projevuje vysokou „nadzemskou vibrací“. Tedy jistým druhem velmi hbitého pohybu živé formy, kterou není možno smysly vnímat ani měřit. Přičemž tato duchovní, vysoce pohyblivá forma, „drží pohromadě“ svou silou své podstaty. Jistá podobnost této zákonitosti se děje příkladně v jádru atomu. I podstata jádra atomu je držena podobnou silou. Avšak lidské duchovno, je-li plně aktivní, má mnohonásobně vyšší stupeň organizovanosti – vědomí.

Duše je pak „záhal“ jemné hmoty pro vyzařování duchovna. Tato duše posléze zákonitě vyzařuje vstříc, „dolů“, nejvyššímu vyzařování tělesné schránky pozemské, které nazýváme silou pohlavní. V jednoduchosti, duše halí vyzařování duchovna a její vyzařování se pak „sklání“ k vyzařování pozemského tělesna, jehož výkvětem je vyzařování pohlavní síly, jež „pozvedá své ruce“ vstříc k vyzařování duševna. Dočasným spojením, pro účel vývoje, především duševna, je děj počínající inkarnací a plně pak funkční životem dospělého člověka.

Zajisté není možné tato veškerá vyzařování zachytit skutečným pozemským obrazem, byl by mylný, protože pozemské barvy ani tvary nemohou svým vlastním vyzařováním pojmut živé „vibrace“ vyšších úrovní života.

Skutečnost lze pojmout jen osobním prožitím daného druhu ve věci osobního vyzařování. Tomu se také říká duchovní probouzení.

Substance myšlenková patří ještě k pozemskému tělu a vyzařování pohlavní síly.

Budeme-li chtít ještě hlouběji nahlédnout na zdroje tajemné pohlavní síly, vezměme si na pomoc již vědeckému světu známou evoluci života na Zemi. Hmotnou základnou přírody a planety Země jsou jistá zařízení, energie, atomy, molekuly, což se dále týká i tělesné schránky člověka.

Pro náš účel rozvineme evoluční vývoj od atomů, o kterých říká antický učenec Demokritos, že jsou „základní stavební jednotkou hmoty (vesmíru), dále nedělitelné (a-tomos), neměnné a věčné částičky, které se pohybují v prázdnu“. Propojíme-li tuto tezi s jiným antickým filosofem, Herakleitem, který zastával názor, že se „všechno jsoucí tvoří z ohně jeho zhušťováním a zředováním“, dostáváme se blíže k jádru věci. Zdá se však, pohledem dnešní vědy, že tito mužové se mýlili v podstatě hmoty. Což prezentuje soudobá fyzika jádra atomu. Ale přece jen...nemýlili se.

Zdánlivý rozpor totiž spočívá v přístupu. Tehdejší učenci hledali a snažili se navazovat své poznání na tehdy ještě mnohem živější vědění, jež postupně protkávalo rané doby lidstva. Toto vědění dávného starověku, „védy“, obsahuje popisy skutečného stavu našeho světa, tedy i prahmoty a sil vesmíru, jež jsou neoddělitelnou součástí podstaty jeho vývoje. Spojení lidského vědění s těmito silami dává člověku nesmírnou moc a patří ke skutečnému smyslu lidského života. Proto také tato starodávná a i později antická učení měla jen málo společného se soudobým přístupem a dnešním pojetím atomu s jeho popisem.

Soudobá věda žel nehledá spojení s vyššími silami a vyzařováním hmot, ale především odděluje, rozmělnuje i rozbíjí a umrtvuje. To se netýká jen atomů (v dnešním pojetí), ale téměř každého výzkumu, pokusu o porozumění, či analyzovaného vzorku.

Poslechněme si k tomu pár slov velikána vědy A. Einsteina:

- *“ Nedovedu si představit, že by nad tím vším nebylo něco vyššího “.*
- *„Pravda o přírodě je silnější a obhájí se sama“.*
- *„Lidé, staňte se už dospělými“.*

Podstatou základní stavební částičky hmoty, je tedy pro naše obrazy, „zabrzdné“, vysoce energetické jádérko (duchovní oheň z výšin). Toto jeho zabrzdnění je způsobeno „hvězdným prachem“. Takovýto atom není však plně oddělen od vesmíru a jeho sil, ale vyzářuje v základních vibracích.

V rámci zákonů vývoje světů postupně proniká k těmto atomům spektrum panenských neutrálních vyzářování jim podobného druhu z blízkých i vyšších úrovní vesmíru. Tyto síly dávají moři atomů strukturu a zvýšený pohyb (teplo) a pozvedávají je postupně k vyšší organizaci hmoty. Tyto síly ovládají vývoj forem hmoty, vždy podle úrovně organizace a záměru.

A tak dnešní příroda s jejími tvory jsou ony základní hmotné částice, s jejich základním zářením, protkané a spojené budujícími silami, ovšem bytostného, nikoli duchovního druhu. Každé spektrum bytostných sil a jim příslušející organizace hmoty tvoří soubor záření, který je pak schopen spojovat se dále s vyšší úrovní sil. Tato schopnost spojení s vyšší zatím panenskou silou (zatím nepoužitou) je principem příslušné pohlavní síly. Zde platí zákon silnějšího a souladu.

Tedy soubor záření stupňů základní hmoty (počínaje atomem) nazvěme stupněm prožhavení. Tento stupeň se schopností spojit se s jemu přiměřenou hlavní (vyšší) silou je zdrojem každé po_hlavní síly, která se pak spojuje s panenskou hlavní silou. Tato hlavní panenská síla proudí z vyšších úrovní vesmíru, spojuje se se stejnorodým stupněm prožhavení tvora v přírodě a dle plodivého projevu se nazývá příkladně pudem sebezáchovy, pudem pohlavním, pudem mateřským, či pudem napodobovacím aj.

O interakci panenských sil (vyzařováních) v přírodě může něco říci příkladně tok elementárních částic, tzv.neutrin. Ty v klidu a bez interakce proniknou celou zeměkoulí, aniž něco prožhávají k projevu. A tak je to s každým stupněm prožhavení hmoty projevené pohlavní silou a jejím plodivým spojením či netečností s hlavní „neutrální“ živou silou.

Vývoj tvorů na zemi dospěl až k lidskému tělu, se kterým se však v jistém čase spojila inkarnací lidská duše s její podstatou, lidským duchem. Lidské tělo se před zrozením spojí s jemu odpovídající duší lidskou a po plném prožhavení (dospíváním) v podobě síly pohlavní je schopno plně „rezonovat“ se silou hlavní.

Ovšem tato schopnost probouzí plně i zákonitost spojovat se s onou hlavní, vyšší duchovní neutrální silou, která proudí nedotčena stvořením a až duchovní podstata v plné výzbroji dospělého člověka je schopna s ní se spojovat v sílu duchovně plodivou. Všeobecně pojatou jako citové chtění člověka, ústící do pozemských činů skrze chtění myšlenkové.

Samozřejmě je na snadě otázka, odkud ona hlavní síla ve svých odstupněch do tohoto světa přichází.

Avšak přesně toto poznání souvisí se stupněm čistoty a síly věnce vyzářování dospělého, vážně hledajícího člověka, jež postupně probouzí v nitru vědění o Bohu a jeho Stvoření. Vědění, jež je od počátku vetkáno do bytí člověka a jeho duchovní podstaty. Je to každému dostupné vědění o Synu Člověka.

A tak. Věnce vyzářování těla dospívajícího člověka, coby produkt čisté pohlavní síly dává lidské bytosti plnou schopnost spojení s neutrální, živou (panenskou) duchovní silou. A společně rozžhavení v plodivé síle nitra dává člověku schopnost vzestupu a radostného vývoje, zvaném štěstím a čistá radost. Také však, žel, může dávat život omylům, tíživým sklonům i „věčnému“ umírání.

To je zjednodušeně o princip panenský.

Ještě nahlédněme při tomto tématu na různá odstupnění síly lásky ve Stvoření všehomíra a světů, abychom ji mohli prolnout s tématem o panenství.

Síla lásky je pojem pro veškerou přitažlivou sílu v celém všehomíru. Hluboce to souvisí se slovy „Budiž Světlo“. Naprosto mimo lidské možnosti chápání a představivost se jeví tento ohromný výron Moci, Světla do „prostoru“. A kdyby nebylo zároveň při tom „vysloveno“ zakotvení a kroužení v jsoucnosti všehobytí, v „Zůstaň Světlo“, tato část Světla projevená do různých forem života by byla vtažena ihned zpět samotnou silou Zdroje – Láskou.

Forma tohoto zakotvení ve sférách života nižšího i vyššího má v poznání různou formu příkladně:

- U elementárních částic hmoty se projevuje jako soudržnost částic - jaderná interakce.
- Paprsek světla se ohýbá v blízkosti Slunce a planet, silou gravitační (magnetické) přitažlivosti.
- Na úrovni atomů a molekul, dle druhů přitažlivostí, stejnorodých a polárních vazeb.
- U růstu a života virů a bakterií silou prožhávající bytostnosti.
- U života rostlin přitažlivou silou bytostné pozemskosti, Slunce a planet a vesmírných vlivů.
- U nižších živočichů prohřívající laskavou bytostností bytostí přírody.
- U vyšších živočichů magnetickou silou zvířecích duší a těl přírody a jejich vzájemnosti.
- U člověka magnetickou přitažlivostí těla a ducha, vyvinutý duch pak je magneticky přitahován vyšší úrovní, duchovní sférou. To je princip duchovního vzestupu. V mezilidských vztazích silou polarit a stejnorodosti.
- Vesmírná tělesa jsou k sobě přitahována magnetickou silou gravitační.
- Vyšší duchovní sféry přitahují nižší.
- Veškeré vesmírné světy a vyšší Stvoření jsou opět magneticky přitahovány ke Zdroji, skrze „Budiž Světlo“...
- Zdrojem Lásky je Světlo, Ono je tou Láskou, Mocí mimo možnost uchopení člověkem. Síla, ke které se lidé snaží vzdáleně přiblížit v prožití pojmu Bůh, Stvořitel, Tvůrce, Pán...“.

Toto všechno působí jako celek v přesně zákonitých odlišnostech, hranicích a posloupnostech, aby se vzájemně posilovalo ve vývoji k vědomí. Skutečný a přirozený vývoj je však vždy ve směru své síly Lásky. Tak je to od věčnosti do věčnosti.

Člověk má možnost i povinnost ve svém vývoji vědomě používat sílu lásky ve prospěch veškerého bytí. Řeceno slovy lidí skutečně zbožných – žít ke cti Boží! Čili pro Lásku Boží!

Láska přistupuje k člověku, k jeho niternu, po paprsku čistoty. Čehož je prvním vědomým stupněm panenství. Dítě je bytostné a není si ještě plně vědomo všech okolností života.

Proto patří k panenství také nevinnost obou „pohlaví“ a tedy i zásadní čistota v osobním vyzářování. Kdy bytostnost (přirozenost) těla v pohlavní síle a rozjitřená duše mladého člověka jsou prudce silou lásky z duchovní sféry přitahovány „nahoru“. Přesněji k vyšší niterné teplotě a pohyblivosti. A to je také moc, která je schopna doslova rozdrtit karmická zauzlování na duši člověka, stejně jako nesprávné návyky společnosti, které se zakotvily ve zformované a rozjitřené myslí mladého člověka.

Možná padne otázka, jak se tato rozuzlování u mládeže projevují. Je to vzdorovitost, lítost nad nepochopením, touha po kráse a lásce k opačnému pohlaví, touha po uznání, emotivní výlevy až klackovitost i lumpárny. To však nejsou vždy špatnosti mládí, nýbrž iniciace a snaha o revoluční

odplavování kalu z duševna. Zajisté průvodními jevy jsou i děje a přítomnost látek a hormonů v panenském těle, včetně zpětného působení, což již věda velmi přesně analyzuje.

Vývoj pozemských lidí má své kořeny ve výšinách, to je v úrovních, kde se zárodky nás, pozemských lidí mohly zformovat, díky vzdálenosti a stupně ochlazení posledních výběžků z proudu Budiž Světlo. Tyto nevědomé duchovní zárodky s formou zároveň obdržely i přiměřenou schopnost po vlastním vývoji, touhu po vědomém prožívání onoho Budiž Světlo. Naplnění této touhy mohlo započít jen zvýšeným stupněm pohybu, tepla. Ovšem zvýšený stupeň tepla pro ona seménka by zapříčinil opětné se vřazení („rozpuštění“) do výběžků Budiž Světlo a tedy i ztrátu formy a schopnosti pro vlastním vývoji. A tak jedinou cestou byla cesta dolů, pod ochranou vyššího vědomého.

Nejprve byla vytvořena z vyšších úrovní místa a úrovně pro vývoj. Pozdější hmotné stvoření. Základní stavební jednotkami byly a jsou poslední výrony z Budiž Světla, bez vlastního pohybu. Jakási neživá mlha beze světla, prahmota, hvězdný prach. Prahmota však neznamena, stará hmota, ale jedna ze dvou podstat hmoty. Jakýsi poslední ochranný a neživý plášť pro Budiž Světlo.

Druhou podstatou hmoty je oživující „plamen“, coby nevědomý výron z duchovních výšin. „Výpotky“ z vědomého a živoucího vyzařování z plání nezměrného ohně Budiž Světlo. Tato praduchovní seménka, se zformovala skrze oživující bytostnost pro hmotné stvoření a prozářila hvězdný prach. Hvězdný prach jsa tímto oživen, byl přisát praduchovním jádrem a obalil jej.

A tak temný výron obalil plamének „výpotku“ a „uvěznil“ jej pro potřebu formování hmoty, coby elementární částici hmoty – „Heraklitův a Demokritův atom“.

Vývoj elementární hmoty však pokračoval dál skrze oživující proudy a záření bytostnosti až jednoho dne bylo vše připraveno.

Hmotnosti mnohých světů a galaxií se vzdouvaly do výšin a bytostné výšin s kvetoucími zahradami a háji kypělo a dotýkalo se úrovně, kde prodlévala nevědomá duchovní jádérka, jež jsou podstatou nás, pozemských lidí. Zákony se naplnily. Břicho matky pozdějšího stvoření se dotklo břicha duchovní úrovně. Záření se ještě v kráse výšin znásobilo a výron lidských duchovních semének pronikl do rozjitřené oživující bytostnosti a dále pak pokračoval vývojem v jemných hmotnostech a později v i hrubých. Vše se nápadně podobá ději intimního setkání dvou lidských bytostí dvou „pohlaví“. Jejich blízkost a vzájemné tkaní věnců vyzařování a dotek „břich“ způsobuje výron aktivních semének a ženský organismus s jeho vajíčkem je pak jako celé pozdější stvoření. Slouží hostujícím seménkům k vývoji. Ano na první pohled jsou děje od sebe na hony vzdáleny, ale stojí pod jediným zákonem, jen rozmanitost forem v jejich projevu se jeví jako nesouvisející.

Avšak je tu ještě jeden důležitý děj. Žena, jako duchovní zárodek, při „doteku“ sféry pozdějšího stvoření s duchovním rájem si podržela část oné bytostnosti, které provázela tento ohromující děj v zesíleném vyzařování. Prostě jistá, ale přesná část lidských duchovních zárodků byla obdařena „vyšší bytostnou teplotou“, která se však pod zákonem počala vyvíjet jiným způsobem než část bez tohoto vyššího tepla. Mužský zárodek je ten, který nebyl obdařen vyšší bytostnou teplotou, proto je aktivnější víc navenek působící. Ženský zárodek je hřejivější, niternější, schránkotvorný, pečující. Pozemský muž má vnější plodivé orgány, žena vnitřní. Muž dává novému životu své ruce a rozumovost. Žena více své tělo a lidské teplo. Pohlavní síla se pak rodí spojením, prožhavením a teplem bytostné země.

Podobá se to nahoru směřujícímu paprsku zářícího kříže, u ženy, zatímco mužské působení směřuje dolů. Vodorovná ramena kříže jsou pak jako pravá a levá ruka člověka. Kdy muž ruku v ruce se ženou spolupůsobí ve zralosti pohlavní síly na pozemských pláních. Kdo chce, musí tuto jednotu vidět nejen ve výšinách, ale i na zemi.

Jen nahlédněme pro názornost do světa živočichů a zvířat.

Včelí zárodek (nikoli ještě vajíčko) vychází ze včelí bytostnosti, kterou je bytost- „jemnohmotná včelí královna“. Podstata včelstva je v oné královně, která v příhodné podmínce působí na jsoucí včelstvo a dává podnět na formování tělesné schránky včelstva – spočívající ve včelí matce. Ta je „blíže slunci“ a proto se vyvíjí již za 16 dnů (má pro vývoj více světla tepla). Pak vyletí do výšin ovzduší a setká se s včelou trubcem, který se naopak vyvíjí ve větším chladu, až 28 dnů, na okraji včelího díla. Předá matce na slunci seménka a zároveň slouží jako vnější plášť včelího národa. Schránka se semínky u kladélka matky je zároveň živou obnovující se plodící silou pro tělo a orgány včelstva – včelí mladušky, hospodářky a létavky. Vše odvislé od bytostné teploty, která je mimochodem rozprostřena v povětří i v kvalitě nektaru a pylu květů.

To stejné nalezneme i u zrození života z oplodněných vajíček příkladně plazů. Podstatnou, pro vývoj samiček či samečků, ze zárodků, je bytostná teplota. Pro samičky vyšší, pro samečky nižší, byť pozemsky jen o zlomky stupňů.

Bytostnou teplotu lidem zajišťuje prožhavení tělesné schránky pohlavní silou, jinak u ženy, jinak u muže. Spojení ve věnci záření zajistí teplota ženského lůna prostřednictvím zralého vajíčka a chlad mužského semene, přičemž vzájemná komunikace „teplot“ vyjádřená v genofondu u žen XX a u muže XY rozhodne, zda tělíčko dítěte bude ženou či mužem.

Naše povídání se chýlí ke konci. A tak jako mnohost a krása prokvétá světem našich pozemských životů, tak by se dalo prožívání života obetkat mnohostí slov a obrazů. Oživení pak, v každodenním rytmu života, je cestou člověka životem. Dobrým nebo strastiplným, což je osobní věcí každého.

Na závěr se pokusme rekapitulovat malé milníky pro zpáteční cestu do přítomnosti směrem k možnému a lepšímu zítřku.

Jak nalézt a léčit muže i ženu.

Člověk je tvor směřující od nevědomí k sebevědomí. A tedy prvním krokem je:

- Uvědomění si sebe sama a to v prostředí a dění, kde se právě nachází.
- K tomu je vhodné nalézt si „prostor“ pro uklidnění smršťe pozemských chtění, přání a tužeb a rozličných obranných mechanismů. Nejen realizovat pozemský prostor, ale i časově prostorový rozměr, kde „zvuky“ a každodenní shon a podněty nemají dominující intenzitu. Lze doporučit sestavu korekcí a dechových cvičení.
- Postupně člověk uslyší sám sebe a zároveň ucítí, jaký vztah má k onomu slyšenému.
- Uvědomí si svůj vnitřní stav. Každý jinak, dle své osobnosti a míry živosti.
- Ve svém nitru pak brzy rozliší děje libé a nelibé. Vnitřně chtěné a nechtěné. Potřebné a méně potřebné. Pozvolna si formuje hodnotový žebřík.
- Libost a nelibost nitra počne vědomě vyvažovat s tím, co opravdu chce, může a smí.
- Pomalu a bděle vystoupí s poznáním ze svého prostoru na „denní světlo“.
- Poznává výsledek toho, že co chce a po čem touží má mnohem menší živost, než je živost jeho nitra, která dává najevo nelibost. Poznává, jak jednostranné pozemské chtění tlumí více či méně živost nitra.
- Nechá se zpočátku, po procitnutí, vést vztahem stavu jeho nitra k vlastní vědomé činnosti.
- V přiměřeném úsilí a trpělivosti, trvající dlouhé týdny, měsíce, roky jeho vědomí pozná hlas vlastního nitra ve tkaní jeho každodenní vědomé vůle a počne prožívat vztah obou.
- Přiměřenost úsilí a trpělivosti nespočívá v přáních a vůli denního vědomí, ale v naslouchání intenzitě hlasu nitra, svědomí, která má vést a skutečně vždy konečně vede.
- Probíhá proces očisty a harmonizace vyzářování tělesna a duševna. Řazení rozumové racionality a plamene nitra do správného poměru.
- Plamen nitra pak již ví, kam a jak člověk má a musí. Síla plamene mu určuje cestu a zároveň svítí na to, co a jak učinil a má činit na cestě ke smyslu lidskosti. Ke smysluplnému pohybu při zachování hrdosti i pokory.
- ...

Pozn.

Na konci této práce zmiňme, pro názornost dějů duchovního pohybu, práci J.Nedomanského: Osobní záření.